



*Brancheforeningen Dansk Miljøteknologi
4. januar 2016*

Høringssvar vedrørende diverse bekendtgørelser vedr. Vandsektorlov j.nr. 2015-5858

Bekendtgørelse om økonomiske rammer for vandselskaber

Totaløkonomi (Total Cost of Ownership):

I den politiske aftale om vandsektorloven fra foråret 2015 hedder det:

Den økonomiske regulering af vandselskaberne skal ændres, så effektiviseringen af vandselskaberne indhentes på selskabernes totaløkonomi. For at styrke vandselskabernes incitament til at optimere den samlede virksomhed og vælge de samlet set økonomisk og ressourcemæssigt mest effektive løsninger skal den totaløkonomiske benchmarking i videst muligt omfang baseres på samlede vurderinger af produkternes pris og levetid samt nettoomkostninger.

Efter Dansk Miljøteknologis vurdering er der stadig ikke – hverken i lovforslaget eller i dette udkast til bekendtgørelse – lagt op til at indfri de klare og umisforståelige intentioner i den politiske aftale om at indhente den ønskede effektivisering på selskabernes totaløkonomi, dvs. gennem øget vægt på levetid, energiomkostninger, reparationer mm.

Tværtimod lægges der i dette udkast til bekendtgørelse og i bilag 1 til bekendtgørelsen op til, at det såkaldte levetidskatalog ”anvendes også til at fastsætte standardlevetider for fremtidige investeringer”, og at Forsyningssekretariatet fastlægger levetid for de produkter, hvor standardiserede levetider ikke i forvejen findes.

Hvis dette skal forstås på den måde, at alle komponenter, materialer og maskiner altid skal levetidsansættes som en fast standard uanset deres faktiske og ofte meget forskellige levetid, så vil det direkte modvirke totaløkonomiske hensyn og efter vores opfattelse være i klar modstrid med den politiske aftale om vandsektorloven.

Dansk Miljøteknologi foreslår derfor, at der i denne bekendtgørelse tilføjes en paragraf, som kunne lyde:

Den totaløkonomiske benchmarking skal udformes, så effektiviseringen af vandselskaberne indhentes på selskabernes totaløkonomi. For at styrke vandselskabernes incitament til at optimere den samlede virksomhed og vælge de samlet set økonomisk og ressourcemæssigt mest effektive løsninger skal den totaløkonomiske benchmarking i videst muligt omfang baseres på samlede vurderinger af produkternes pris og levetid samt nettoomkostninger.

Dansk Miljøteknologi foreslår desuden, at der åbnes for mere differentierede fastlæggelser af levetider, så de afspejler de faktiske forskelle i levetid mellem forskellige produkter, og så

vandselskabernes stadig mere professionelle ledelser kan opnå øget indflydelse på fastlæggelsen med henblik på indkøb af de økonomisk mest fordelagtige løsninger.

Endelig foreslår Dansk Miljøteknologi, at følgende sætning i bilag 1, slettes:
”Kataloget anvendes også til at fastsætte standardlevetider for fremtidige investeringer”.

Tillæg for energiproduktion og ressourcegenvinding

I den politiske aftale om vandsektorloven hedder det:

For at fremme ressourceudnyttelse i samfundet og optimal økonomisk drift i selskaberne skal udnyttelse af ressourcer i vand- og spildevandsstrømme, som fx energi og fosfor, være en del af hovedvirksomheden.

Det forekommer derfor ulogisk, at vandselskaber, som ønsker at etablere f.eks. et biogasanlæg eller et fosforgenvindingsanlæg, skal ansøge kommunen om vedtage et mål, som kan udløse et tillæg. Det må formodes, at vandselskabernes ledelse (bestyrelse og direktion) selv er i stand til at vurdere, hvornår og hvordan sådanne anlæg er økonomisk rentable.

Desuden må det siges allerede at være vedtaget som et politisk mål at fremme energiproduktion og ressourceudnyttelse i og med, at Folketinget har indført det som en hovedvirksomhed i vandsektorloven.

Derfor er der kun tale om overflødig bureaukrati, hvis vandselskabet herudover skal søge om at få vedtaget et mål, som kan udløse tillæg.

Dansk Miljøteknologi foreslår derfor, at det sikres, at vandselskaber sikres mulighed for selv at beslutte at opføre energianlæg og anlæg til ressourceudnyttelse som f.eks. fosforgenvinding.

Langtidskontrakter

I den politiske aftale om vandsektorloven fra foråret 2015 hedder det:

”Samarbejdet mellem vandselskaberne og private virksomheder skal fremmes med henblik på at understøtte en mere effektiv drift i selskaberne og virksomhedernes teknologiudviklings- og eksportaktiviteter. Det skal tydeliggøres i loven, at private aktører kan indgå i længerevarende omfattende driftskontrakter med vandselskaber, uden at de bliver omfattet af hvile-i-sig-selv-princippet, så længe et vandselskab omfattet af vandsektorloven har det overordnede ansvar for gennemførelse og opretholdelse af forsyningsikkerheden og øvrige krav fra myndighederne.”

Det bør derfor efter Dansk Miljøteknologis opfattelse beskrives i denne bekendtgørelse, hvordan sådanne længerevarende omfattende driftskontrakter skal håndteres i forhold til de økonomiske rammer og effektiviseringskrav.

Det kan f.eks. defineres, at længerevarende kontrakter, som prismæssigt svarer til eller ligger lavere end 4 års effektiviseringskrav videreført i samme takt i kontraktens resterende løbetid er undtaget fra yderligere effektiviseringskrav, da markedsprisen gennem udbud er sikret.

Sådanne længerevarende og omfattende driftskontrakter vil dels give muligheder for at indhente yderligere effektiviseringsgevinster, dels skabe baggrund for øget teknologiudvikling, som kan medvirke til at fremme den politiske ønskede eksportudvikling inden for den danske vandsektor.

Bekendtgørelse om vandselskabernes deltagelse i tilknyttet virksomhed

Dansk Miljøteknologi foreslår, at der sker en præcisering vedrørende følgende punkter i udkastet til bekendtgørelse:

§2, stk. 2, pkt. 6

- Et forrensningsanlæg skal forstås som et anlæg, hvor det rensede spildevand ledes via kloaknettet til et centralt rensningsanlæg og hvor den slutrensning, der er behov for på det centrale rensningsanlæg stadig har et væsentligt omfang. Forrensningsanlægget må altså ikke have karakter af et fuldrenseanlæg. Det skal dermed IKKE være muligt for et vandselskabsejet forrenseanlæg at lede direkte til recipient eller genbruge vandet til eksempelvis vanding eller andet – det vil i givet fald være et decentralt rensningsanlæg, som vandselskaberne ikke skal have mulighed for at drive, da det vil stå i vejen for udvikling af produkter og kompetencer af decentrale rensningsløsninger med henblik på eksport. Ydermere vil det skabe en u hensigtsmæssig konkurrence med private virksomheder.
- Det er vigtigt, at ordlyden fastholdes til kun at inkludere drift. Vandselskaberne skal således IKKE have mulighed for at forestå finansiering og anlæg, idet det vil overvælte en for stor risiko på forbrugerne, hvis vandselskaberne investerer i forrensningsanlæg i forbindelse med eksempelvis en stor virksomhed, da der altid vil være en risiko for, at denne virksomhed lukker, hvorefter forbrugerne vil skulle betale af på anlægget i årevis.

§2, stk. 2, pkt. 7

- Vandselskaberne er part i ejerkommunens udarbejdelse af kommunale vandforsyningsplaner og spildevandsplaner. De bør derfor behandles som sådan. Det indebærer, at de IKKE bør give bistand i forberedelsesfasen af vandforsyningsplaner og spildevandsplaner. Hvis vandselskaberne får en ledende rolle i udarbejdelsen af disse planer er der en overhængende risiko for, at vandselskabernes interesser får et uforholdsmæssigt stort fokus og dermed skygger for nye innovative løsninger, som muligvis – i et samfundsøkonomisk perspektiv – ville være en bedre løsning. Vandselskabernes viden og erfaring skal naturligvis udnyttes, men det skal ske på bestilling fra ejerkommunen (og eventuelt dennes rådgiver) snarere end som ”medforfatter” på vandforsyningsplaner og spildevandsplaner.

*Med venlig hilsen
Jørn Jespersen
Dansk Miljøteknologi*